

Arrest

nr. 263 066 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2021 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

De heer / mevrouw :

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

Geen Schengen binnenkomststempel in het voorgelegde paspoort. Bijgevolg kan betrokkene niet bewijzen dat hij de 90 op 180 dagen heeft gerespecteerd.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EN RM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op het artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven aan : "De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in het artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. "

Schending van het artikel 12 EVRM en van de materiële motiveringsplicht:

Het huwelijk is een fundamenteel recht dat door artikel 12 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (« E.V.R.M. ») en door artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gegarandeerd wordt.

Om in het huwelijk te kunnen treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor elke vorm van wettelijk partnerschap, waaronder de wettelijke samenwoont.

In casu heeft verzoeker de intentie geuit om een wettelijke samenwoning te sluiten met zijn partner in België. Nadat hij deze intentie had geuit werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Door aldus te handelen heeft de Belgische overheid het niet onmogelijk doch wel onevenredig moeilijk gemaakt om een reeds opgestarte procedure tot wettelijke samenwoning te finaliseren in België. Aldus ligt er een schending voor van het artikel 12 EVRM.

Schending van het artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht :

Het artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé/leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover hij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

In casu betwist de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat er sprake is van een gezinsleven. Betrokkene wenst immers wettelijk samen te wonen met de heer J.M..

Er ligt een schending van het artikel 8 EVRM voor indien het bevel om het grondgebied te verlaten onevenredig is met het recht op een gezinsleven:

“In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede Hd van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance -toets.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurie en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de ontvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hindernissen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole

(bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voort zet ten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vast gesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107. (R.V. V.n r. 251 778 van 29 maan 2021).

In casu is het kennelijk onredelijk om een bevel om het grondgebied uit te reiken. Verzoeker kan immers redelijkerwijs niet geacht worden om terug te keren naar zijn vaderland, en dit omwille van de volgende redenen:

(a)

De Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gegeven dat verzoeker homoseksueel is. Hij heeft immers gevraagd aan de gemeente om te mogen huwen met zijn partner.

In Brazilië is het klimaat ongunstig geëvolueerd met betrekking tot de homoseksuelen. Er heerst een hoge graad van straffeloosheid ten opzichte van misdaden tegen de homoseksuele gemeenschap, zowel bij de politie als bij de rechtbanken¹²:

3.1. Protection des forces de l'ordre

Au Brésil, certains membres des forces de l'ordre continuent de faire preuve d'un usage abusif de la force et de commettre des exécutions extrajudiciaires. La tendance à ne pas punir les coupables reste une constante préoccupante. Ainsi, d'après l'ONG Freedom House¹⁵², les forces de police brésiliennes sont enlisées dans la corruption et commettent régulièrement de graves abus, dont des exécutions extrajudiciaires, sans que les responsables ne soient jamais condamnés. L'ONG rappelle que les zones les plus vulnérables aux violences policières sont les bidonvilles (favelas) des agglomérations urbaines du pays. Le département d'Etat américain¹⁵³ indique également que « des assassinats illégaux commis par la police d'État ont été signalés. Dans certains cas, la police a eu recours à la force sans discernement. L'ampleur des violences policières est toutefois difficile à déterminer, car le pays ne dispose pas de statistiques complètes et fiables sur les homicides illégaux commis par la police¹⁵⁴.

Dans ce contexte global de violences policières, les violences de nature proprement homophobe sont également difficiles à chiffrer. Selon le magazine LGBT américain Advocate.com, outre les abus envers les personnes LGBT dont elle est accusée, la police brésilienne est souvent réticente à étiqueter les violences perpétrées à l'encontre des personnes LGBT comme étant des crimes de haine homophobe¹⁵⁵. Cette analyse rejoint celle de l'ONG Grupo Gay da Bahia, qui, dans son rapport annuel portant sur l'année 2014¹⁵⁶, signalait déjà que « les policiers et les inspecteurs de police [avaient tendance] à écarter de plus en plus manifestement la possibilité que l'homophobie soit un facteur ayant contribué à bon nombre de meurtres ».

En verder

Cela étant, comme le constate le think tank The Council on Hemispheric Affairs (COHA): « La culture de l'impunité à l'égard de la violence perpétrée contre les personnes LGBT a été transmise à la police et aux tribunaux, les agresseurs faisant souvent l'objet d'enquêtes et de poursuites indulgentes. Selon un rapport publié en 2015 par la Commission interaméricaine des droits de l'homme, en 2013, 67 % des auteurs de meurtres de personnes LGBT n'ont pas été arrêtés¹⁶¹ ».

D'après l'association des personnes transgenres ANTRA, les auteurs des assassinats de personnes transgenres bénéficient d'une large impunité. Dans son rapport portant sur l'année 2017, l'association a comptabilisé 18 cas d'arrestation de suspects, ce qui représente un peu moins de 10% du total des homicides commis¹⁶².

S'agissant des suites données à l'assassinat en février 2017 de Dandara dos Santos, Pinknews et Advocate, deux magazines gay anglo-saxons¹⁶³, indiquent que le 6 avril 2018, la justice a condamné cinq hommes à des peines allant de 14 à 21 ans d'emprisonnement. Selon Advocate¹⁶⁴ : « Sept autres personnes ont été accusées d'avoir participé au crime [...] Quatre sont des mineurs inscrits à un programme de réadaptation, deux sont des fugitifs, et une dernière personne a été relâchée faute de preuves ».

L'assassinat, le 14 mars 2018, de l'élue municipale de Rio de Janeiro Marielle Franco n'a quant à lui pas encore été élucidé. Al¹⁶⁵ rapporte que plusieurs médias s'accordent à penser que ce meurtre soigneusement planifié a vraisemblablement impliqué des agents de l'Etat et des forces de sécurité. D'après le média britannique The Independent¹⁶⁶, la police et les procureurs soupçonneraient des membres d'un escadron de la mort de Rio de Janeiro appelé Escritorio do Crime (le Bureau du Crime) d'être à l'origine de l'assassinat de l'élue de Rio. Plus récemment, un scandale a éclaboussé la famille Bolsonaro suite à des révélations médiatiques sur les liens étroits qu'entretenaient Flavio Bolsonaro, l'un des fils de Jair Bolsonaro, avec certains membres de « l'Escritorio do Crime »¹⁶⁷.

Verzoeker heeft dit ook zelf ervaren. In het middelbare school werd hij gepest omdat hij zich fysiek opmaakte, en onder meer make-up droeg. Hij werd hierdoor fysiek aangevallen toen hij ongeveer 18 jaaroud was. De school ondernam geen stappen om hem te beschermen.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken wist dat verzoeker homoseksueel is, heeft zij geen enkel onderzoek verricht naar de situatie van de homoseksuele gemeenschap in Brazilië. Zij vaardigde daarentegen een bevel om het grondgebied te verlaten uit, zonder enig onderzoek te verrichten in welke situatie verzoeker dreigt terecht te komen bij een eventuele terugkeer naar Brazilië. Bijgevolg is de bestreden beslissing nietig.

(b)

Los van het geweld tegen de homoseksuele gemeenschap, slaat momenteel de coronacrisis heel fel toe in Brazilië. De situatie is volledig uit de hand gelopen, zoals blijkt uit de onderstaande grafiek

...

Door de coronacrisis is het reisverkeer van en naar Brazilië zwaar beperkt, of zelfs onmogelijk geworden:

Hoewel het -zij het eerder beperkte- aanbod van reguliere commerciële vluchten tussen Brazilië en Europa nog blijft bestaan, maken beperkingen die soms op zeer korte termijn door veel landen en/of luchtvaartmaatschappijen zijn ingevoerd, die situatie erg onvoorspelbaar. Het risico van annulering van vluchten zonder onmiddellijk alternatief is reëel.

Met uitzondering van de landgrens met Paraguay blijven de grenzen van Brazilië over land of over zee gesloten voor de toegang van buitenlanders die niet in Brazilië wonen, uitgezonderd, o.a., de partners, kinderen en ouders van Brazilianen. In afwijking hiervan is het uitzonderlijk moge lijk om een voorafgaande toestemming te krijgen van de Braziliaanse federale politie om Brazilië over land of over zee binnen te komen met het doe! aan boord te gaan van een vlucht naar het land van verblijf.'

Uit de voorgaande informatie blijkt dat het zeer onduidelijk is of verzoeker effectief zal kunnen reizen naar België indien hem een verblijfsmachtiging wordt uitgereikt.

Bovendien is het onmogelijk voor verzoeker en zijn partner om elkaar te bezoeken in afwachting van de uitreiking van deze verblijfsmachtiging.

Tenslotte is de medische zorg niet meer gegarandeerd in Brazilië, zoals opnieuw blijkt uit het reisadvies van de Belgische overheid:

"De gezondheidszorg alsook de testcentra in Brazilië staan onder sterke druk. Op sommige plaatsen is het mogelijk dat de ziekenhuizen niet meer in staat zouden zijn adequate zorg te verlenen, ook niet voor andere ziektes of verwondingen. De testcapaciteit blijft beperkt, vooral in afgelegen gebieden waar het snel bekomen van de resultaten van een test moeilijk kan blijken.

Het wordt meer dan ooit aanbevolen om over een ziektekostenverzekering met gepaste dekking in Brazilië te beschikken voor de volledige duurtijd van het verblijf. "

De Dienst Vreemdelingenzaken wist of behoorde te weten dat de coronacrisis door Brazilië raast. Zij kon bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigen. Haar beslissing is manifest nietig."

2.2. In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat het omwille van de bestreden beslissing onevenredig moeilijk wordt voor verzoeker en zijn partner om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Uit de bijkomende nota die door verzoeker neergelegd wordt, blijkt echter dat op 2 september 2021 een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd afgeleverd. Verzoeker kan met andere woorden niet dienstig voorhouden dat het onderhavig bevel hem verhindert om de procedure wettelijke samenwoning te finaliseren.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker noot eerder toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan negentig dagen. De onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet in een dergelijk geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoeker voert aan dat hij een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten met zijn partner. Zoals reeds opgemerkt, werd een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning afgeleverd op 2 september 2021. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner, niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Uit de lezing van het bevel blijkt dat er uitdrukkelijk rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven, doch wordt er geconcludeerd dat niets verzoeker in de weg staat om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving. Hierbij dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tevens op de merken dat verzoeker er zich van bewust dient te zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België, in navolging van de verblijfssituatie van verzoeker, precair was. Er blijkt niet dat er *in casu* sprake is van elementen die een positieve verplichting zouden inhouden voor verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.4. Verzoeker voert vervolgens aan dat het klimaat ten aanzien van homoseksuelen ongunstig geëvolueerd is in Brazilië. Hij betoogt dat er een hoge graad van straffeloosheid bestaat met betrekking tot misdaden tegens de homoseksuele gemeenschap, zowel bij de politie als bij de rechtbanken. Ter ondersteuning van zijn bewijs verwijst verzoeker naar een rapport van de "Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides" van 26 februari 2019. Daarenboven voert verzoeker aan dat hij op de middelbare school gepest is geweest en fysiek aangevallen zonder dat de school hiertegen stappen ondernam.

Met zijn betoog voert verzoeker in wezen een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. In het kader van artikel 3 van het EVRM is echter vereist

dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Gelet op deze elementen dient de Raad vast te stellen dat op basis van verzoekers betoog niet kan worden vastgesteld dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat, mocht verzoeker werkelijk mensonterende handelingen vrezen, het hem vrij staat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat het omwille van de coronapandemie onduidelijk is of hij effectief naar Brazilië kan reizen, dient de Raad op te merken dat hij zijn betoog niet staft met stukken. Op basis van zijn summier betoog kan niet worden aangenomen dat het daadwerkelijk niet mogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voert tevens aan dat de coronapandemie fel toeslaat in Brazilië en dat medische zorgen niet gegarandeerd kunnen worden. Hierbij dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat verzoeker niet aantoont dat hij tot een risicocategorie behoort, noch dat hij kampt met medische problemen. De coronapandemie doet zich daarenboven op heden nog steeds wereldwijd voor. Er blijkt niet dat de huidige situatie in Brazilië van die aard is dat er niet in alle redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht om terug te keren, minstens maakt verzoeker dit niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT